

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LAZĂR, GEORGE

Îngerul păzitor / George Lazăr. - Timișoara : Stylished, 2018

ISBN 978-606-9017-02-9

821.135.1

Editura STYLISHED

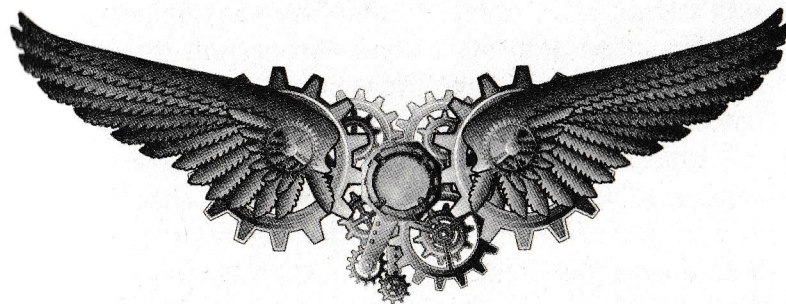
Timișoara, Județul Timiș

Calea Martirilor 1989, nr. 51/27

Tel.: (+40)727.07.49.48

www.stylishedbooks.ro

ÎNGERUL PĂZITOR

Fiilor mei Toma, Luca și George

Capitolul 1

Plicul negru îi era destinat, nu încăpea nicio în-doială. Ian Bolden, numele lui, era scris corect, cu litere aurii. Sub el, ceva mai mărunț, se putea citi: 11.09.1992 – 24.06.2033, iar pe al treilea rând, adresa: 204 Boulevard La Fayette, 815031 Paris, France.

Ian era socotit de toți cunoscuții săi un om norocos. Chiar din prima clipă a venirii sale pe lume moștenise zece milioane de dolari, din partea mamei care murise născându-l. De fapt, se sacrificase pentru ca el să supraviețuiască; luase decizia de una singură, spre disperarea soțului ei, după ce medicii le spusese că nu pot salva decât o singură viață. Bani, păstrați într-un fond special pe care îl accesase la majorat, se înmulțiseră considerabil. La ei se mai adăuga și averea rămasă de la tatăl său, care fusese mult mai în vârstă decât mama și murise de bătrânețe. Cu bătrânul Bolden păstrase doar o legătură formală, văzându-l foarte rar și doar pentru chestiuni de afaceri. Acesta nu încercase niciodată să ascundă că ar fi preferat ca soția sa să fi luat o decizie diferită.

Disponând de o sută cincizeci de milioane de dolari, plasați inițial în acțiuni Green Clean, fondul de investiții al unei companii care continua să crească, era convins că se află la adăpost de orice primejdie imaginabilă, cu atât mai mult cu cât nu dusesese niciodată lipsă de nimic. Mai era Norton, fiul său nelegitim, însă problema fusese de mult rezolvată de avocații familiei. De altfel, acesta nici nu știa că tatăl

său natural era altul decât bărbatul pe care îl văzuse alături de mama sa, când avea doar câțiva ani, de care își amintea vag.

Acțiunile sale crescuseră și mai mult după ce reușise, în urmă cu șase luni, să concesioneze de la Administrația Elevatorului Spațial capacitatea de ridicare pe o orbită geosincronă aflată la 36.000 de kilometri de Pământ a câte trei sute de tone de deșeuri zilnic, devenind astfel principalul ei contractor civil și unul dintre cei importanți, după armată și diferitele instituții guvernamentale, desigur.

Se încruntă și, inițial, aruncă plicul în cel mai înalt dintre cele două teancuri în care își sorta corespondența, cel al pliantelor publicitare, pe care nici măcar nu se obosea să le desfacă înainte de a le arunca. Se răzgândi o clipă mai târziu, îl extrase și îl așeză în teancul mult mai mic al plicurilor cu facturi și corespondență de afaceri.

Realiză în subconștient că era ceva ciudat cu plicul negru și abandonează sortarea corespondenței pentru a-l cerceta pe îndelete. Se încruntă citind adresa; foarte puțină lume știa de apartamentul său din Paris, pe care îl cumpărase în urmă cu doi ani pe cât de discret fusese posibil, amânând la nesfârșit momentul în care trebuia declarat la fisc, în baza unui pretext aflat la limita legii, a locuinței de serviciu, o șmecherie aflată de la un agent imobiliar din State. Apartamentul îl cumpărase pentru a se întâlni în voie cu Danielle. În acest moment nu mai era nevoie de discreție, întrucât divorțul de Felice se terminase. Se felicita încă o dată pentru că avusese înțelepciunea de a asculta de sfatul avocatului său, J. Ron Mansfield, care insistase, în urmă cu cinci ani, când îl

anunțase că vrea să se căsătorească, să semneze un contract prenuptial. Altfel, după divorț, ar fi rămas cu mai nimic.

Pe plic nu era trecut niciun fel de expeditor. Lipseau ștampilele poștei și codul de bare atribuit la trierea automată a scrisorilor la oficiul poștal, semn evident că plicul fusese lăsat de cineva în cutia lui de corespondență, aflată în holul de intrare al imobilului.

Vru din nou să îl arunce însă îl izbi posibila semnificație a celor două grupuri de cifre. Primele erau data lui de naștere. Judecând în felul acesta, al doilea grup de cifre indica oare data morții sale? 24 iunie. Adică vineri, peste trei zile.

— O glumă proastă, mormăi în ciudat.

Rupse totuși plicul la un capăt, în loc să-l arunce. Din el căzu o carte de vizită lucioasă, complet neagră, pe care era scris cu auriu: Îngerul Păzitor. Literele sclipiră în lumina lămpii de pe birou, dar în afară de cele două cuvinte nu mai găsi nimic scris pe micul dreptunghi de carton plastifiat; partea din spate era complet neagră. Păstră plicul, în loc să îl arunce la gunoi. Îl puse reflex, împreună cu dreptunghiul negru, într-un buzunar, fără să se decidă dacă era o farasă sau o amenințare și cu atât mai puțin să bănuiască cine i-o făcuse.

Aruncă o privire scurtă la Rolexul de aur aflat la încheietura mâinii stângi și uită pe loc de plicul negru și de conținutul său. Era deja în mare întârziere. Urma să se întâlnească cu Danielle, la *Procope*, în Saint-Germain des Prés, unde ea rezervase din timp o masă pentru o cină tradițională franceză. Dacă ar fi fost după el, ar fi mers la *Ritz* sau la *Crillon*, pentru că îi plăceau opulența și luxul etalat de aceste repere

culinare pariziene. Însă nu voia să o supere pe Danielle, care dorea să sărbătorească ceva – nu era foarte sigur ce anume, parcă o avansare în cadrul redacției revistei pentru care lucra.

Zâmbi în timp ce își strângea cravata în jurul gulerului moale al cămășii sport pe care o îmbrăcase, amintindu-și cum o cunoscuse pe Danielle în urmă cu aproape trei ani. Cu ochii minții, revăzu momentul.

Femeia venise la o recepție la *Metropolitan*, în New York, trimisă de revista ei pentru a asista la inaugurarea unei noi expoziții, ceva legat de creștinism și polemicile la modă despre originea divină sau pă-mânteană a lui Iisus. La recepție urma să vină multă lume; probabil nu s-ar fi întâlnit cu femeia înaltă, cu părul tuns scurt, vopsit blond, cu ochii mari, îmbrăcată cu mult bun gust într-un deux-pieces roșu-închis cu alb, aflat cu cel puțin un sezon înaintea designerilor americani, dacă nu i-ar fi cerut șoferului său să îl lase la câteva sute de metri de muzeu, în Central Park. Voia să se plimbe puțin pe Fifth Avenue pentru a-și limpezi gândurile.

Pe atunci tratativele cu administratorii Elevatorului Spațial mergeau foarte greu. Se afla încă departe de a obține prețul de două sute de mii de dolari pentru fiecare tonă ridicată pe orbită și chiar mai departe de clipa în care ca aceștia aveau să accepte cantitatea pe care o propusese el.

Relația cu soția sa, Felice, nu mergea deloc grozav; nu avea niciun chef să mai facă vreun efort pentru împăcare; încercase de câteva ori, cu un succes relativ, apoi lucrurile degeneraseră iar. Era aproape convins că ea avea un amant sau chiar mai mulți. Constatase, oarecum ușurat, că nu îi păsa. Prefera

să se poată bucura de răcoarea serii de septembrie, în locul unei noi reprize de dispute cu consoarta, în casa scumpă din Chelsea pe care o cumpărase imediat după căsătorie.

Intrarea în muzeu era obturată de mulțime. Traficul pe Fifth Avenue era blocat, la fel și pe 82th Street. Mulțimea demonstra, agitând pancarte și cerând închiderea imediată a expoziției care puneă la îndoială originea divină a Mântuitorului. Un cordon de oameni de ordine menținea deschisă o alee un-duitoare spre Fifth Avenue, de la carosabil până la intrarea în muzeu, în vreme ce polițiști revărsați din mașini de patrulare, împreună cu trupele speciale venite cu dube negre, cu toții echipați cu scuturi de plexiglas, bastoane de cauciuc și căști de protecție, încercau deblocarea traficului, în zgomotul asurzitor a zeci de claxoane apăsate de șoferi furioși.

Se strecurase cu greu până la poteca fragil menținută de forțele de ordine și-și prezentase invitația. I-o verificaseră sumar și-l lăsaseră să treacă; adevăratul control începea abia la intrarea în muzeu, când urma să treacă prin scanere, detectoare de metal și explozibili, precum și analizoare comportamentale mânuite de experți invizibili. Riscul unor atentate era foarte ridicat.

Începuse deja să regrete decizia, luată în ultima clipă, de a veni la deschiderea expoziției, când mulțimea văluri brusc; cărarea se frânse când mai avea de făcut doar câțiva metri până la treptele muzeului. Fusese prins într-un melanj uman, împreună cu alți invitați, dar și cu oameni de ordine, între care se amestecaseră deja demonstranți, împinși de cei aflați în spate. Se dezechilibrase, fiind cât pe ce să cadă. Puse

un genunchi pe asfalt, iar inima îi bubui cu putere; vreme de o clipă fu convins că urma să fie doborât și strivit de mulțimea dezlănțuită.

Simțise cum o mână fermă i se strecoară sub braț și îl ajută să se ridice. Mâna lui Danielle rămăsese agățată de brațul lui și parcuseseră împreună cei câțiva pași rămași până la scări, sprijinindu-se reciproc. Au intrat împreună în Metropolitan și, după ce au ajuns în holul larg al muzeului, au făcut cunoștință.

Îi făcea plăcere să-și amintească acest episod care marcase începutul unei relații de care nu se mai crezuse capabil. Danielle plecase după câteva zile. În săptămânile ce-au urmat conversaseră aproape zilnic, via internet, povestindu-și vrute și nevrute, asemeni unor adolescenți, până când, într-un elan pe care nu îl regretase nicio clipă, cumpărase apartamentul în care se afla acum. Aici locuia împreună cu iubita lui în timpul cât se afla în Europa. Danielle nu acceptase să se mute de-a binelea în apartamentul din La Fayette, pretinzând că s-ar plictisi cumplit în momentele în care nu ar fi împreună, însă el bănuia că era de fapt un mod prin care ea își afirma independența.

Sonerie interfonului îi întrerupse șirul gândurilor.

— A sosit taxiul care l-ați comandat pentru ora 19, *monsieur* Bolden, se făcu auzită vocea portarului, distorsionată de aparatul cam vechi și obosit, lipsit de legătură video.

— Cobor imediat, rosti el în franceza-i șovăielnică, dar corectă, marcată de accentul american de care Danielle făcea haz uneori.

— *Très bien, monsieur*, se auzi din interfon îna-

inte de păcănitul final care semnala încheierea convorbirii.

Trecu din dormitorul spațios în camera de zi. Îmbracă în grabă un sacou sport, fără pretenții, așa cum îi ceruse Danielle, luă din cuier un pardesiu ușor și ieși. Încuie ușa și chemă liftul străvechi; acesta se defectase din nou, așa că se năpusti pe scări și coborî cele două etaje. Răspunse absent la salutul portarului, văzu taxiul prin ușa de sticlă protejată de ornamente complicate din fier forjat, apoi își aminti și se întoarse brusc.

— Ascultă, n-ai văzut astăzi pe cineva care a adus un plic pentru mine? Un plic negru? Nu poștașul, altcineva.

Sprâncenele portarului se ridicară mirate. Bolden se pregăti să-i arate plicul pe care îl avea în buzunar însă afară taximetristul claxonă nerăbdător.

— *Non, monsieur*. Dar îl voi întreba pe Paul, el a fost în schimbul de dimineață și a primit corespondența.

Urcă în mașină și ajunse după jumătate de oră de mers prin traficul aglomerat al Parisului. Plăti și lăsă un bacșiș generos taximetristului care păru să uite că îl așteptase un sfert de oră. Ba chiar îi deschise ceremonios ușa după ce oprise în fața restaurantului, ignorând claxoanele celorlalți automobiliști și semnul care interzicea oprirea. Își găsi iubita la bar, așteptându-l. Era într-o dispoziție bună. Păru chiar că nu aude scuzele pe care el le îndrugă fâstăcit. Își apropie obrazul de al lui, după obiceiul european, mimând sărutul cu buzele în aer.

— Bună, dragul meu! Accentul francez al femeii era absolut fermecător: Ai avut o zi reușită?

Nu mai așteptă răspunsul, ci făcu semn unui chelner care îi conduse la masa lor și o ajută să ia loc. Din priviri, chelnerul își chemă un coleg care se înființă cu meniul de bucate și lista de vinuri.

— Îți recomand *coq au vin*, e specialitatea casei, rosti Danielle fără să mai consulte meniul. Se potrivește de minune cu un Châteauneuf-du-Pape alb, de anul trecut.

Continuă în franceză conversația cu chelnerul, stabilind împreună aperitivul și desertul, dezbătând dacă era cazul să servească un *kir digestif*, cu seriozitatea cu care doi savanți pun la cale descoperirea fuziunii nucleare. Ian îi urmări, savurând scena asemeni unui spectator, cu admirație, deși nu era pentru prima oară când își vedea iubita comandând și pentru el într-un restaurant.

— Nu prea seamănă cu ce ești învățat la New York, Ian, îi zâmbi ea în timp ce chelnerul se îndepărta, după ce se înclinase ușor, respectuos.

Îi pronunțase numele cu accent francez, ceea ce suna cu mult mai melodios și plăcut decât ar fi fost dispus să recunoască. Zâmbi la rândul-i și ridică din umeri.

— Într-adevăr, nu prea.

Evident, existau restaurante franceze și la New York, conduse de francezi, cu chelneri, meniu și bucătari francezi. Din păcate, se adaptaseră rapid Americii și obiceiurilor americane.

Își înăbuși un căscat. Întrucât încă ținea la discreție, sosise chiar în acea după-amiază, cu jetul personal, iar cele șase ore care reprezentau decalajul de fus orar se făceau puternic simțite, în pofida cafelelor băute cu nemiluita. De fapt ar fi trebuit să plece a

două zi în zori, pentru a ajunge la Paris spre seară. Nu mai rezistase și, după ce se frământase în pat până după miezul nopții fără a izbuti să adoarmă, îl sună pe pilotul jetului și-i ceru să îi pregătească avionul. Îi telefonase lui Danielle, care răspunsese cu greu, abia la al șaptelea sau al optulea apel. Fetei nu îi plăcea să se trezească de dimineață însă chipul ei, cu trăsăturile umflate de somn și părul ciufulit, se luminează când îi dădu vestea că urma să ajungă ceva mai repede.

Nu își făcea prea mari iluzii referitor la noaptea care avea să urmeze, dar intenționa să rămână măcar o săptămână în Paris, poate chiar mai mult dacă afacerile îi vor permite. Scutură ușor din cap și clipea. Pierduse șirul conversației, chiar dacă îi asculta vocea ca pe o muzică. Chelnerul apărui însoțit de două ajutoare și așternu masa. Felul principal, cocoș cu vin, fu adus într-o oală de alamă ușor înnegrită pe alocuri, așezată pe un platou fierbinte, din care fiecare și-a luat cât a dorit. Părea că Danielle avea ceva de spus după fiecare îmbucătură, prilej pentru Borden să afle o mulțime de amănunte despre prietenele ei, ale căror nume le încurca sau pur și simplu nu le asocia cu persoanele la care Danielle făcea referire.

Apoi femeia reveni la un ton serios și îi spuse că fusese nevoită să-și amâne vizita la Londra, unde ar fi trebuit să intervieveze pe cineva din familia regală. Metropola devenise nesigură de când IRA, renăscută după ce vreme de două decenii fusese mai mult o prezență simbolică, se asociase cu grupări extremiste islamice și pornise o serie de atentate, deocamdată lipsite de victime. Scotland Yard-ul fusese prins cu garda jos. Neatent la cele povestite de Danielle, Borden tresări auzind de riscul

de atentate și nu putu să îi întoarcă decât o privire îngrijorată, amintindu-și că auzise vag ceva despre niște teroriști, dar nu dăduse importanță știrii.

Se servi din toate felurile de mâncare, foarte bine pregătite de altfel, mai mult din politețe; nu îi era foame. După două sau trei înghițituri de vin își drese glasul, pregătindu-se să schimbe subiectul înainte de a adormi pe scaun. Ar fi vrut să îi povestească despre Elevatorul Spațial și transporturile pe care le făcea pe orbita joasă, unde se afla terminalul; era subiectul său preferat însă Bolden realizează în ultima clipă că obiectul transportului nu era chiar un subiect de povestit la masă, chiar dacă era gunoi industrial. Gunoii tot gunoi rămâne. Căută în buzunar după o batistă ca să-și șteargă fruntea transpirată și simți foșnind plicul negru. Hotărî să profite de el pentru a schimba direcția conversației, așa încât improviză.

— Azi am aflat data morții mele.

Danielle tăcu brusc. Duse reflex mâna cu palma desfăcută la gură, apoi o îndepărtă și se relaxă. Îi zâmbi larg. Un chelner apăru discret după ce îi făcură semn să ia farfuriile. Înainte, le turnă atent în pahare, umplându-le pe jumătate cu vin.

— Ce fel de glumă mai e și asta? Nu te știam macabru.

Îi povesti despre plicul negru și datele scrise pe el, mulțumit că îi captase atenția.

— Ai auzit vreodată de Îngerul Păzitor? o întreba, arătându-i plicul și cartea de vizită.

Femeia luă cartea de vizită și o întoarse pe toate părțile. Se uită la ea în lumină și încercă chiar să o îndoaie, dar materialul din care era făcut micul dreptunghi reveni imediat la forma inițială. Cercetă

apoi plicul și zăbovi îndelung asupra celor două date trecute sub numele destinatarului. În cele din urmă îl privi încruntată și-i spuse cât se poate de serios:

— Ian, tu trebuie să mergi cu asta la poliție.